

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 227/2021
28.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ДП Ратарство товарник Шид - у стечају, ул. Карађорђева бр.21, чији је пуномоћник Милутин Сретеновић, адвокат у ..., Ул. ... бр. ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, Сутјеска бр. 3, ради повраћаја непокретности, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6674/18 од 31.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 28. априла 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6674/18 од 31.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6674/18 од 31.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6674/18 од 31.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Привредног суда у Сремској Митровици П 136/18 од 23.08.2018. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужена неосновано стекла право својине на пољопривредном земљишту у КО ..., уписано у лист непокретности ...и то парц. бр. .../... са 21ха 96а 28м2, парц. бр. .../... са 20ха 51а и парц. бр. .../... са 27ха 22а 26м2, потес ..., те да је дужна трпети успоставу пређашњег земљишно књижног стања на наведеним парцелама, у друштвену својину, са правом коришћења тужиоца, као и да по правноснажности ове пресуде укњижбу права својине изврши РГЗ Служба за катастар непокретности Шид, а да се тужена обавезе да трпи укњижбу права својине на предметним непокретностима у корист тужиоца, под претњом извршења, и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова плати износ од 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене

материјалног права, позивом на одредбе члана 403. и 404. Закона о парничном поступку, због потребе за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права.

Дозвољеност ревизије Врховни касациони суд је ценио применом одредаба Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/2004 и 111/2009), које се примењују на поступак у конкретној парници по одредби члана 506. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...18/2021), и релевантне су и за одлучивање о ревизији, осим у погледу ревизијског цензуса који је прописан чланом 23. Закона о изменама и допунама закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 44/14, па је без утицаја позивање ревидента на одредбе сада важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...18/2021) из члана 403. и 404.

Одредбом члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају, Привредни апелациони суд је решењем Пж 6674/18 од 25.03.2021. године, одлучио да не предложи Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6674/18 од 31.10.2019. године у смислу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку.

Како Привредни апелациони суд не предлаже одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној, то је Врховни касациони суд применом одредбе члана 395. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из списка предмета произлази да је тужба поднета 29.10.2009. године, првостепена пресуда донета је 23.08.2018. године, а другостепена пресуда донета је 31.10.2019. године. Предмет тужбеног захтева је утврђење да је тужени неосновано стекао право својине на предметним непокретностима и успостава пређашњег земљишно - књижног стања на истим. Тужилац је у тужби као вредност предмета спора означио износ од 500.000,00 динара, што представља противвредност износа од 5.350,05 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Против правноснажних одлука донетих у другом степену после 31.05.2014. године (независно од времена покретања парничног поступка) вредносни цензус за дозвољеност ревизије одређен је одредбом става 3. члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС бр. 55/14), на динарску противвредност преко 40.000 евра, односно преко 100.000 евра у привредним споровима.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је применом одредбе члана 401. став 2. тачка 5 и члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09) донео одлуку као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић